

Subjekt jako centrum „komunikace“

Subjekt není žádný „pomyslný bod“, ale má rozhodující úlohu v komunikaci (pravých) událostí mezi sebou (a pak ovšem jde o komunikaci různých subjektů různých pravých událostí). Subjekt je však zejména prostředníkem „komunikace“ (zde to slovo má naprosto specifický význam) mezi nitrem a vnějškem každé jednotlivé pravé události. Subjekt je místem přechodu od vnitřního k vnějšímu, ale také od vnějšího k vnitřnímu (tedy místem zvnějšňování i zvnitřňování). Tento přechod je něčím naprosto odlišným od přechodu od jedné aktuality k druhé, neboť ta se „vyjevuje“ jen přístupu či pohledu zvnějšku; ve skutečnosti však přechod od jedné jsočnosti k druhé, jak jsme dosud zvyklí to „myslet“, je umožněn a založen v každém jednotlivém případě přechodem od „ještě ne“ k „právě a tu“, jakož i dále od „právě a tu“ k „již ne“. Subjekt je tedy také „místem“ přechodu z budoucnosti do přítomnosti a z přítomnosti do minulosti (přesněji ovšem: z budoucnosti do aktuality a z ní pak do bylosti). Pokud se nám „zdá“ („jeví“), že při těchto způsobech přechodu vždy něco jakoby beze změny „zůstává“, jde o omyl, který však musí být náležitě odhalen a objasněn. To „zůstávající“ spočívá v jiném typu a jiné úrovni událostného dění, jež je sice do jisté míry samostatné (a proto ho může být použito k výstavbě na vyšší úrovni dění), ale má své vlastní „centrum“ pro přechody a komunikaci na oné nižší úrovni. To je snadno pochopitelné, když uvážíme, že každé „trvání“ musí být aktivně zajišťováno nějakým (v tomto případě nižším) subjektem, bez něhož by prostě skončilo nejen v bylosti, ale rovnou v nicotě.

(Písek, 121223-2.)